

طاق، قوس، گنبد، حوض، کاشی و نقوش تزئینی از پایه های هویت معماری گذشته ی ما هستند. اما باید با تعمق و تحلیل در زبان و بیان معماری گذشته به بیانی نو در معماری معاصر ایران برسیم و با شناخت دوباره ی الگوهای کهن معماری به شناخت مجدد اصول معماری خودی دست یافته و به منابع هویتی معماری ایران که بر اساس فرهنگ و تاریخ استوار بوده مجهز گردیم تا ساخت و سازهای امروز تا این حد با روح و هویت ایرانی بیگانه نباشد. به موازات این تعمق در جایگاه معماری سرزمین نیاکانی خویش می بایست ارتباط خود را با فرهنگ متنوع جهانی حفظ کرد و در همزیستی ای مسالمت آمیز و فراتر از گفتگوی فرهنگ ها زمینه های علمی و هنری و فرهنگی را با توجه به ویژگی های محیطی ارتقا داد.

در کنار خلاقیت و نوع اوری و ابداع باید بر مفاهیم سنتی نیز تکیه کرد و به این واسطه یک بنا را صاحب ارزش نمود. معماری سنتی ایران در زمان و مکان خود یکی از با ارزش ترین میراث های فرهنگی جهانی به شمار می رود. اما معماری معاصر ایران یا همان معماری روز همواره با این اعتراض مواجه بوده است که هویتی ناشناخته و مغایر با پیشینه ی ملی و فرهنگی ما دارد. دست یابی به تکنولوژی و همگامی با معماری روز دنیا نباید معماری ما را دچار سردرگمی کند. به نظر شما چرا معماری امروز ما دیگر سرمشقی برای معماری روز دنیا نیست؟

ایران در ۱۵۰ تا ۲۰۰ سال گذشته بنا به دلایلی ارتباطش با دنیای غرب به کلی قطع شد. این قطع ارتباط منجر به عقب ماندگی شدید ایران در عرصه ی ساخت و ساز و..... گردید. دانش معماری امروز ما با نگاهی حسرت بار به تجربیات روز افزون و ارزنده ی دیگر کشورها و جذب های بی رقیب نظریه ها و سبک های معماری به تقلید و کپی برداری خلاصه شده است. آیا کپی برداری و تقلید از بناهای غربی یا بطور واضح با معماری تقلیدی می توان ادعا نمود که معماری ما در حال رفتن به سمت جهانی شدن است؟

شاید هر معمار سیر نزولی داشته باشد ولی باید به این نکته توجه نمود که جریان معماری ما همواره سیر صعودی داشته است. نمی توان منکر اندک بناهای خوب و در خور توجه در این چند دهه گردید. ما در اجرای جزییات ساختمان بهتر شدیم. اکنون تکنولوژی جزییات ساختمانی و مدل سازی های رایانه ای بسیار پیشرفت کرده است. معماران و طراحان در اجرای ایده ال های ذهنی خود تواناتر شده اند و امکان ساخت پروژه هایی که در گذشته غیر ممکن بوده عملاً ممکن شده است.

اما همواره باید به این نکته توجه کرد که :

برای شکوفایی و خلاقیت در معماری ایرانی باید اصالت معماری گذشته ی خود را باور کنیم و به مضامینی از معنویت و روح سرشار و جاری در معماری پیشین به عنوان معانی ای بلند برای تمام اعصار تمسک بجوییم. تا بتوانیم در جایگاه ارزشمند فرهنگ جهانی جایی باز کنیم. معماری ای که با اتکا به فرهنگ خودی ظهور می کند معماری ای خودی است که به گذشته احترام می گذارد و از سنت های آن درس می گیرد اما در حسرت گذشته باقی نمی ماند. سنت رسم یا عادت نیست. شیوه ای متداول و مقطعی در یک دوره ی گذرا نیست. سنت اندیشه ای هدایت کننده و حاکم بر جامعه ی متعارف است. در حقیقت فنون و هنر ها یکی از مهمترین و بلافصل ترین عرصه های ظهور و تجلی سنت است.